

Introducere

Generalități

Cartea Judecători descrie nereușita poporului Israel în luarea în posesiune a țării Canaan, pe care au primit-o de la Dumnezeu. Dar aceasta nu este singura ei temă. Citim și despre intervenția Dumnezeului îndurărilor, care intervine pentru poporul Său, când poporul, care a dat mereu greș, s-a folosit de ajutorul Lui. El nu părăsește pe poporul Său, aflat în starea în care a ajuns ca urmare a necredincioșiei lui.

Însemnătatea cărții Judecători pentru Adunare

Deci cartea Judecători descrie eșecul lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. În ce constă însemnătatea și valoarea cărții pentru credincioșii din Adunare? Biblia ne spune, că noi putem să luăm lecții din istoria poporului lui Dumnezeu descrisă în Vechiul Testament. Biblia ne solicită chiar, să facem aceasta. În 1 Corinteni 10 ni se spune, că tot ce s-a întâmplat lui Israel, s-a întâmplat, ca »să ne slujească nouă drept pilde« (versetul 6) și »au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor« (versetul 11). În Romani 15, 4 se spune: »Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea, pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.« Deci dacă vrem să aplicăm evenimentele, descrise în cartea Judecători, la timpul în care trăim, la credincioșii Noului Testament, vom urmări ținta pentru care Dumnezeu le-a lăsat să fie scrise. O astfel de preocupare ne motivează să nu cădem în aceleași greșeli, ca și Israel.

Lecția pentru Adunare

Cu Adunarea s-a întâmplat același lucru, ca și cu Israel. Și Adunarea a primit multe binecuvântări de la Dumnezeu. Acestea nu sunt binecuvântări pământești, așa cum a fost în cazul lui Israel. Israel a primit o țară, și această țară era plină de comori, așa cum se poate citi în Deuteronom capitolul 8. Binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a dat Adunării, sunt binecuvântări spirituale, cerești. Pe acestea le putem găsi în mod deosebit în scrisoarea adresată credincioșilor din Efes. Citim acolo, că Dumnezeu a ales pe cel credincios pentru înfiere și pentru Sine Însuși; citim, cum noi, împreună cu Domnul Isus, suntem mai presus de toate lucrurile, și chiar mai mult. Adunarea a primit aceste binecuvântări pe baza lucrării Domnului Isus la cruce și a glorificării Lui în cer. Când Domnul Isus s-a reîntors în cer, a trimis Duhul Sfânt, prin care toți credincioșii au fost uniți într-o unitate, unii cu alții și cu Domnul Isus. Dumnezeu a dat aceste binecuvântări cerești din momentul când Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2). Adunarea nu știa atunci cât de bogată era ea de fapt. Apostolul Pavel a fost folosit în mod deosebit de Dumnezeu, ca să facă cunoscut Adunării binecuvântările ei. Apostolul Pavel a scris în diferite scrisori despre ele, în mod deosebit în scrisoarea adresată Adunării din Efes. Ca să cunoaștem aceste binecuvântări este necesar ca credinciosul să citească Biblia și ca el să-și orienteze viața după ea. Aceasta înseamnă, că el trăiește pe pământ conștient, că adevărata lui viață este acolo sus, »ascunsă cu Hristos în Dumnezeu« (Coloseni 3, 3). Dar ce a făcut Adunarea cu toate aceste binecuvântări? Adunarea a uitat foarte repede, că ea este legată cu Domnul Isus în cer și că posedă astfel de binecuvântări cerești. Ea a început să se preocupe tot mai mult cu lucrurile lumii, ca și cum aici pe pământ ar fi acasă, și nu în cer. Dragostea dintâi, cea mai importantă dragoste, dragostea pentru Domnul Isus, Căruia Îi datorează totul, a fost părăsită (vezi Apocalipsa 2,4). Prin aceasta a ajuns într-o spirală descendentă și de aceea este puțină influență din partea Adunării. Cu toate acestea este întotdeauna posibil să savurezi binecuvântările lui

Dumnezeu. Acesta este cazul când se recunoaște necredințioșia și te sprijini pe harul lui Dumnezeu. Atunci El oferă ajutor, așa cum a fost atunci cu Israel. Nu că Adunarea ca tot unitar va fi restabilită. Nici pentru Israel nu a fost așa în cartea Judecători. Vedem însă că Dumnezeu, prin credințioșia unor persoane singulare, dă binecuvântare întregului popor, sau unei părți din acesta. Aceasta este valabil și astăzi pentru Adunare. Credințioșia unora are deseori urmări pozitive pentru mulți.

O scurtă privire retrospectivă

Pentru a reda localitățile istorice, despre care se relatează în cartea Judecători, este bine să privim în cartea anterioară, cartea Iosua. În această carte se relatează cum poporul sub conducerea lui Iosua a intrat în țară. Capitolele 1-12 ne relatează despre succesul avut în luarea în posesiune a țării. Mulți dușmani au fost învinși și un teritoriu mare a fost luat în posesiune. Dar au rămas teritorii, care trebuiau cucerite. În Iosua 13, 1 citim: » ... țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare.« Începând cu capitoul 13 se face împărțirea țării și fiecare seminție primește o parte ca moștenire. Din aceasta rezultă, că poporul avea două misiuni:

- trebuia apărat ce fusese cucerit, și
- trebuia luat în posesiune, ce mai era încă în mâinile dușmanului.

Pentru aceasta trebuiau duse lupte. Căci care dușman vrea să-și dea teritoriul fără împotrivire? Cartea Iosua ne arată moștenirea și binecuvântarea lui Israel, a poporului pământesc al lui Dumnezeu; cartea Judecători ne arată istoria acestui popor, cum s-a procedat în practică cu acestea.

De ce luptă?

Nu putea Dumnezeu să îngrijească, ca dușmanul să se predea de la început? Desigur Dumnezeu putea să facă aceasta. În Geneza 35, 5 citim un exemplu: »Groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetățile, care-i înconjurau.« Și aici ar fi putut să facă ceva asemănător. Putea să facă, ca groaza Lui să cuprindă pe toți dușmanii. Putea să-i înlăture »cu suflarea gurii Sale« (2 Tesaloniceni 2, 8) sau printr-o sabie ascuțită, din gura Sa (compară cu Apocalipsa 19, 15). Dar Dumnezeu are în fiecare timp felul Său de comportare specifică cu oamenii, în general, și cu poporul Său, în special. El urmărește prin aceasta, ca omul să recunoască, că are nevoie de Dumnezeu. Omul poate să fie fericit numai atunci, când face totul cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Dumnezeu are intenții deosebite, când lasă popoare dușmane să locuiască în țară. El face aceasta, ca să pună pe poporul Lui la probă: se vor încrede credințioșii în luptă în puterile lor proprii – sau se vor încrede în El? Vor fi gata să facă eforturi, pentru a lua în posesiune, ce Dumnezeu le-a dăruit (și prin aceasta vor arăta că prețuiesc binecuvântările Sale)? Sau nu-i va interesa așa de mult, ce le-a dat Dumnezeu, și vor permite dușmanului să locuiască în țara lor (și aceasta înseamnă, că dușmanul le va răpi binecuvântarea)? Răspunsul la aceste întrebări este dat foarte clar în cartea Judecători.

Binecuvântarea finală

Deci dacă se arată, că poporul a pierdut orice binecuvântare, din cauza necredințioșiei, cum să se arate atunci la urmă credințioșia lui Dumnezeu? Va deveni clar, că Israel numai sub domnia lui Mesia al lor, a Domnului Isus Hristos, va fi binecuvântat, care prin puterea Lui va da binecuvântarea și tot prin aceeași putere va menține binecuvântarea. Atunci dușmanul nu va avea

nici cea mai mică șansă, să răpească poporului binecuvântarea. Cartea Rut, care are ca temă timpul judecătorilor (vezi Rut 1, 1) se încheie cu numele lui David. Când David va deveni împărat, atunci el se va lupta cu dușmanii și va asigura binecuvântarea poporului. În David vedem un indiciu minunat spre Domnul Isus, care va face același lucru pentru poporul Său Israel, când va reveni pe pământ.

Decăderea prorocită

Decăderea în care a fost poporul lui Dumnezeu, și care este descrisă în cartea Judecători, a fost prorocită de Iosua. În vorbirea sa de despărțire, pe care Iosua a adresat-o poporului Israel, când a chemat *»pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei«*, deci oameni cu responsabilitate, i-a atenționat în privința aceasta (Iosua 23, 2). În versetele 12 și 13 ale aceluiași capitol, el spune: *»Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeu vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste, și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeu vostru.«* Aceste cuvinte profetice se aseamănă cu cele spuse odinioară de apostolul Pavel bătrânilor Adunării din Efes în Faptele Apostolilor 20, 29-30. El atenționează acolo pe bătrâni cu privire la abaterile care vor veni după plecarea lui. Adunarea din Efes este Adunarea căreia el i-a spus cu ce binecuvântări deosebite a binecuvântat Dumnezeu pe fiecare credincios în parte, și Adunarea ca întreg. În ultima scrisoare scrisă de apostolul Pavel, a doua sa scrisoare către Timotei, el vorbește despre aceleași lucruri cu privire la decăderea care va avea loc după moartea lui. Remarcabil este, că Timotei se afla atunci în Efes (iarăși același Efes). Priviți cum permanent există o paralelă între Israelul din timpul acela și Adunarea de astăzi.

O aplicație profetică

După perioada descrisă în cartea Judecători, urmează istoria lui Saul, David și Solomon. O găsim în cărțile Samuel și Împărați. Pentru creștinătate, perioada de timp din timpul Judecătorilor se poate compara cu timpul care începe după moartea apostolilor, cu perioada post-apostolică. Această perioadă de timp se va încheia cu răpirea Adunării. Dacă comparăm evenimentele, care vor avea loc după răpirea Adunării, cu Saul, David și Solomon, obținem următorul tablou: după răpirea Adunării se va descoperi antihrist (al cărui tablou îl avem în Saul). Antihrist va conduce poporul în stricăciune, dar Domnul Isus, adevăratul David, va apare și va aduce mult așteptata pace tuturor celor care L-au așteptat. Ca adevăratul Solomon, Domnul Isus va instaura Împărăția păcii de o mie de ani. Aceste evenimente, care vor avea loc după răpirea Adunării, sunt descrise în cartea Apocalipsa începând cu capitolul 4.

Istoria Adunării pe pământ

O descriere a istoriei Adunării pe pământ înainte de răpirea ei o găsim în Apocalipsa 2 și 3. În cele șapte scrisori din aceste două capitole găsim o schiță profetică a istoriei Adunării pe pământ. Din aceasta rezultă clar, că și creștinătatea, poporul lui Dumnezeu din Noul Testament – ca și Israel, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament – s-a îndepărtat mereu de la chemarea ei înaltă și a decăzut. În cele din urmă ea este scuipată din gura Domnului Isus, asemenea unui lucru scârbos. Este remarcabil cum începe descrierea decăderii cu scrisoarea adresată Adunării din Efes (acestei Adunări a putut apostolul Pavel să-i prezinte odinioară pe deplin hotărârea lui Dumnezeu cu privire la poziția cerească a Adunării) și se termină cu Laodiceea și starea sa. Un lucru trebuie

remarcat: aici este vorba de Adunare în responsabilitatea ei și nu de Adunare după hotărârea lui Dumnezeu.

Omul strică totul

Ce se petrece cu Adunarea, nu este nou. Așa s-a petrecut cu tot ce a fost încredințat responsabilității omului. Din aceasta devine clar, cât de necredincios este omul de la natură. Aceasta va face ca mândria și aroganța noastră să se micșoreze și smerenia și dependența noastră să crească. Tot ce a fost făcut bun de Dumnezeu, a fost stricat de om. Să privim numai la Adam: o grădină splendidă, un paradis cu binecuvântări minunate, dar Adam păcătuiește și blestemul vine peste creație. Să privim la Noe: Noe este salvat din potop și ajunge pe un pământ curățit, dar el se îmbată și se comportă nedemn cu autoritatea sa, pe care i-a dat-o Dumnezeu. Să privim la Israel: tocmai ieșise din sclavia egipteană, își face un vițel de aur și mânia lui Dumnezeu a trebuit să-i lovească. Cu preoția nu este altfel: la scurt timp după ce Dumnezeu a rânduit-o, doi fii ai lui Aaron aduc foc străin și Dumnezeu a trebuit să-i omoare. Împărăția lasă să se recunoască același tablou: primul împărat, Saul, se dovedește a fi un împărat neascultător, căruia nu-i reușește să-și împlinească misiunea și în cele din urmă se sinucide. Tot ce a fost încredințat omului ajunge la decădere, din cauza necredincioșiei omului. Acest principiu arată clar ce este în om. Din fericire vedem mereu, ce este în Dumnezeu, ce izvoare de har se găsesc în El. Aceste izvoare ne stau în orice timp la dispoziție și putem oricând să scoatem din ele, și în mod deosebit în timpurile de decădere. Dacă facem aceasta, Dumnezeu Însuși Se va glorifica prin oameni în timpurile întunecate, prin aceia care nu mai așteaptă nimic de la ei înșiși, ci așteaptă totul de la Dumnezeu. De aceea această carte conține un imbold enorm pentru oamenii care nu se lasă biruiți nici măcar în timpurile de decădere, ci se pun la dispoziția lui Dumnezeu, ca să fie folosiți de El spre binele poporului Său și care în puterea Lui voiesc să lupte cu dușmanul.

O luptă spirituală

La începutul și la sfârșitul acestei cărți se pune aceeași întrebare (capitolul 1, 1; 20, 18); între ele se desfășoară cartea. Întrebarea sună: »*Cine dintre noi să se suie întâi ...?*« Prima dată întrebarea se pune cu privire la lupta împotriva dușmanului poporului. A doua oară este vorba de război împotriva unui frate din popor. Aproape că s-ar putea spune cu Galateni 3, 3, că ei au început prin Duhul și au terminat în firea pământească. Au început cu lupta împotriva unui dușman comun și au terminat cu lupta unul împotriva celuilalt.

Trebuie să adaug, că lupta semințiilor lui Israel împotriva fratelui lor Benjamin era necesară, din cauza păcatului care a avut loc acolo și a felului cum fratele lor s-a comportat cu el.

Aceasta mă conduce în această introducere la un alt punct important în aplicarea acestei cărți la timpul nostru. Lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva dușmanilor invizibili, a puterilor răutății din locurile cerești. Cu toate că nu sunt vizibili, acești dușmani nu sunt din cauza aceasta ireali și mai puțin stricători. Diverșii dușmani din cartea Judecători prezintă diverse forme ale cărnii rele și păcătoase și a poftelor carnale din cel credincios și în afară de aceasta arată cum satana și îngerii lui răi se înfățișează ca să facă pe cei credincioși să se lase călăuziți de carne (adică: de firea pământească). Un copil al lui Dumnezeu are voie să știe că Domnul Isus a purtat judecata asupra păcatului și la cruce a jefuit pe Satana de puterea lui. Este altceva, că cel credincios trebuie să și practice aceasta în viața lui. Prin credință el trebuie să se considere mort față de păcate și față de firea pământească, așa cum se spune în Romani 6, 11: »*Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru*«. De fiecare dată când Satana, mai marele puterilor rele din locurile cerești, vrea să ne conducă la un stil de viață păcătos, sau la o gândire păcătoasă, trebuie să-l respingem, referindu-ne la Domnul Isus și la Cuvânt. Aceasta este posibil prin puterea Duhului Sfânt. Dacă

nu umblăm în Duhul, vom fi biruiți de aceste lucruri. În mod foarte practic aceasta se prezintă astfel: se poate naște dorința lăuntrică, de a savura binecuvântările în Hristos. Dar binecuvântările nu sunt savurate, dacă creștinul este sclavul poftelor păcătoase, pe care el le-a permis în viața lui. Este imposibil să savurezi binecuvântări cerești, dacă năzuiești după lucruri lumești sau carnale. Aceste constrângeri fac din el un prizonier, prin care el nu mai are ochi și timp pentru lucrurile care au a face cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Cine au fost judecătorii?

Ce fel de oameni au fost judecătorii, de unde au venit, când au trăit și cum au devenit ei judecători? Sunt diferențe mari în ceea ce privește personalitatea judecătorilor, pe care îi întâlnim în această carte. Ei vin din diferite seminții; Iuda, Beniamin, Naftali, Manase, Isașar, Zebulon, Dan. Pe lângă aceasta fiecare are fundalul său social: unul este țăran, altul este diplomat, un altul este un vagabond. Unii erau cunoscuți, sau bogați, alții au fost necunoscuți, sau săraci. Unul dintre ei a fost o femeie. Lucrarea ei specială o vom studia detaliat în capitolele 4 și 5. Aceste diferențe arătau clar, că atotputernicia lui Dumnezeu hotărăște, cine poate fi judecător, și El acordă fiecăruia locul lui. El o face pe baza relațiilor lor personale cu El și nu pe baza unei pregătiri (religioase sau nereligioase), sau a anumitor diplome. *Școala lui Dumnezeu* este cu siguranță cea mai bună pregătire care se găsește.

Cine sunt judecătorii astăzi?

Dacă citim cartea vedem că toți judecătorii au fost aleși de Dumnezeu (cu excepția lui Abimelec în capitolul 9, care s-a pus singur judecător). Deci ei nu au fost puși de Iosua. Și nici nu au fost puși de un comitet de judecători, care s-au întrunit să-i rânduiască în aceste funcții. Nici membrii familiei nu au contribuit la alegerea lor. Ei sunt un tablou al bătrânilor și supraveghetorilor, care își exercită astăzi misiunea în adunările locale. (Faptul că o femeie a fost judecător, nu înseamnă că femeile ar putea avea funcția de bătrâni sau supraveghetori în Adunare. Această misiune a încredințat-o Dumnezeu exclusiv bărbaților. La aceasta voi reveni în istoria Deborei.) Acești bătrâni sau supraveghetori sunt rânduiți tot așa de puțin de oameni, ca și judecătorii din timpul acela. În Biblie este vorba de *rânduirea* de bătrâni, numai atunci când aceasta se făcea printr-un apostol sau un împluternicit al acestuia (vezi Faptele Apostolilor 14,23; 20,28; Tit 1,5). Ținând seama de faptul, că astăzi nu mai sunt apostoli, și drept urmare nu mai există persoane, care să acționeze în numele lor, nu mai poate exista rânduirea de bătrâni. Deci nu mai există o rânduire prin oameni și nici succesiune naturală. Dar aceasta nu înseamnă, că nu ar mai fi bătrâni. Citim în 1 Timotei 3, 1: *»Dacă cineva dorește să facă lucrarea de supraveghere, bun lucru dorește.«* În versetele care urmează se descrie „profilul”, pe care trebuie să-l aibe un supraveghetor și după care se poate recunoaște. Din fericire sunt încă oameni, în care Domnul lucrează dorința și voința, ca să îndeplinească funcția de bătrâni sau supraveghetori. Ei recunosc pericolele timpului în care trăim, și vor interveni, ca dușmanul să nu aibă nici o șansă, să jefuiască pe credincioși de binecuvântările pe care le au. Misiunea lor este să arate credincioșilor domeniul din viața lor, în care dușmanul a avut foloase. Ei îi vor călăuzi, ca ei să poată să recâștige domeniile pierdute.

Succesul descrescător al judecătorilor

Victoriile pe care le-au obținut judecătorii nu au fost rezultatul luptelor ofensive. Ei au luptat împotriva dușmanilor, cărora le-a reușit prin necredincioșia poporului, să jefuiască pe popor de moștenirea lui, pe care le-o dăduse Dumnezeu. Judecătorii erau interesați să susțină existența națională și să savureze din nou ce le aparținea. Dumnezeu vroia, ca poporul Său să fie un popor

biruitor. Dar ei s-au îndepărtat de la El și au urmat pe dumnezeii națiunilor din jurul lor și au devenit astfel sclavii lor. După aceea au făcut toate faptele lor.

Cartea Judecători este o carte în care se vorbește mereu de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. S-a făcut presupunerea „ciudată”, că în numărul judecătorilor este legat numărul răzvrătirilor. Fără a face alte cercetări, vreau să dau gândul acesta mai departe. Este vorba de 13 judecători: Otniel, Ehud, Șamgar, Debora, Ghedeon, Abimelec, Tola, Iair, Iefta, Ibțan, Elon, Abdon și Samson. După legea primei numiri, acest număr vorbește de rebeliune. (Legea primei numiri spune, că primul loc, în care în Biblie se amintește ceva, deseori dă însemnătatea pentru cazurile următoare, care se întâlnesc în Biblie.) Pentru prima dată numărul 13 apare în Biblie în Geneza 14,4, unde se spune: »... în al treisprezecelea an s-au răsculat.«

De fiecare dată, când este vorba de răscoală, poporul pierde ceva mai mult din binecuvântarea sa. Aceasta se poate vedea pe baza salvării făcute prin judecător. Fiecare salvare a fost mai scurtă decât cea anterioară. După fiecare robie străină au primit mai puțin, decât au pierdut, până când Samson o lasă chiar în captivitate, deoarece prin propria necredincioșie, cu toată puterea lui mare, nu este în stare să alunge definitiv pe dușman. Dimpotrivă, el însuși devine un captiv. Fiecare eliberare are loc numai parțial, până când va veni Domnul Isus și va aduce o eliberare desăvârșită. Cu toată creșterea pierderilor, harul lui Dumnezeu este așa de mare, că chiar timpul de decădere poate să devină un timp de binecuvântare deosebită pentru fiecare persoană în parte sau pentru rămășiță.

Perioada judecătorilor ca epocă a istoriei mântuirii

Între ieșirea din Egipt și construcția Templului prin Solomon sunt 480 de ani (1 Împărați 6, 1). După Faptele Apostolilor 13, 17-22 sunt aproximativ 570 de ani. Acești 570 de ani sunt constituiți în Faptele Apostolilor în felul următor:

	aproximativ	40 de ani	(Faptele Apostolilor 13, 18)
+	aproximativ	450 de ani	(Faptele Apostolilor 13, 20)
+		40 de ani	(Faptele Apostolilor 13, 21)
+		40 de ani	domnia lui David (2 Împărați 2, 11)
=	în total	570 de ani	

Diferența de aproximativ 90 de ani (570 de ani în Faptele Apostolilor 13 minus 480 de ani în 1 Împărați 6) rezultă, dacă socotim cele 5 perioade de sclavie din cartea Judecători:

	8 ani	(Judecători 3, 8)
+	18 ani	(Judecători 3, 14)
+	20 de ani	(Judecători 4, 3)
+	7 ani	(Judecători 6, 7)
+	40 de ani	(Judecători 13, 1)
=	în total	93 de ani

Învățătura spirituală, pe care o putem avea din aceasta este următoarea: Dumnezeu nu socotește zilele și orele în care noi am trăit ca sclavi, deoarece acest timp nu a fost trăit pentru El. Acest timp nu are nici o valoare pentru El. Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos se va descoperi aceasta.

Întreaga perioadă, cu care se ocupă cartea, cuprinde, după părerea diverșilor comentatori, 410 ani. Cu privire la timpul când a început aceasta, părerile diferă. Unii spun în anul 1446 înainte de Hristos, în timp ce alții consideră anul 1290 înainte de Hristos.

Împărțirea cărții

Împărțirea principală a cărții se poate face în felul următor:

- 1) Capitolul 1,1 – 3,6: răzvrătirea poporului ales
- 2) Capitolul 3,7 – 16: sclavia și eliberarea
- 3) Capitolul 17 – 21: descoperirea inimii stricate

Subîmpărțirea părților principale

1. Partea întâia se subîmparte în două secțiuni:

- 1a) De la capitolul 1,1 până la capitolul 2,5 este vorba de amestecarea cu națiunile.
- 1b) În capitolul 2,6 până la capitolul 3,6 citim despre ruptura publică cu Domnul și despre căderea în slujirea la idoli.

Explicație: Partea 1b rezultă din partea 1a. Dacă poporul lui Dumnezeu nu rămâne despărțit de lume, urmarea automată este, că intervine o ruptură între Dumnezeu și popor și se începe slujirea dumnezeilor lumii. Aceasta este împlinirea atenționării lui Iosua din Iosua 23, 11-13, pe care am citat-o mai înainte:

»Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru. Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeul vostru, nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste, și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeul vostru.«

Împlinirea acestor cuvinte o vom vedea în cartea pe care o vom studia în dată și care va arăta că Dumnezeu este îndreptățit în Cuvântul Său.

2. Această parte se subîmparte în 7 secțiuni – corespunzător judecătorilor care se întâlnesc în ele. Citim în ele istoria păcatului lui Israel; citim ce dușmani folosește Dumnezeu, ca să-i aducă înapoi, și citim, ce judecători ridică Dumnezeu, ca să-i elibereze de dușmanii lor.

- 2a) Capitolul 3,7 – 3,31: Otniel, Ehud și Șamgar
- 2b) Capitolul 4 – 5: Debora și Barac
- 2c) Capitolul 6 – 9: Ghedeon, apoi Abimelec și Iotam
- 2d) Capitolul 10: Tola și Iair
- 2e) Capitolul 11 – 12,7: Iefta
- 2f) Capitolul 12,8 – 15: Ibțan, Elon și Abdon
- 2g) Capitolul 13 – 16: Samson

3. În capitolele de încheiere putem diferenția, ca și în partea întâia, două părți:

- 3a) Capitolele 17 și 18 arată decăderea religioasă, ruperea legăturii cu Dumnezeu și exercitarea închinării la Dumnezeu după concepții proprii.
- 3b) Capitolele 19 – 21 arată decăderea morală, ruperea legăturilor între ei și Acționarea după concepții proprii, fără să se ia seama la celălalt.

Explicație: Și aici partea 3b rezultă din partea 3a. Acolo unde s-a întrerupt legătura cu Dumnezeu, se va întrerupe și legătura unii cu alții. Unde se răcește dragostea față de Dumnezeu, acolo se răcește și dragostea de frați.